

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3673/2020
10.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Гордане Комненић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиља АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Горан Брдар, адвокат из ..., против тужене ВВ из ..., чији је пуномоћник Срђан Поповић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости уговора о доживотном издржавању, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1135/20 од 28.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 10.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1135/20 од 28.05.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1135/20 од 28.05.2020. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиља за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1135/20 од 28.05.2020. године одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Мајданпеку П 46/2018 од 28.01.2020. године којом је утврђено да је ништав уговор о доживотном издржавању закључен између тужене као даваоца издржавања и сада пок. ГГ, сестре тужиља, као примаоца издржавања, потврђен пред Основним судом у Мајданпеку ОПУ 307/17 од 28.09.2017. године и обавезан тужена да тужиљама накнади трошкове парничног поступка у износу од 392.937,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужиле су поднеле одговор на ревизију.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из члана 196. став 1. Закона о наслеђивању и чл. 56. став 1. и 103. став 1. Закона о облигационим односима, цитираних у образложењу нижестепених пресуда, утврђено је да је ништав уговор о доживотном издржавању закључен између тужене, као даваоца издржавања и сада пок. ГГ, сестре тужила, као примаоца издржавања. Тужена, која се као геронтодомаћица старала о примаоцу издржавања, за закључење спорног уговора о доживотном издржавању није претходно добила сагласност надлежног органа старатељства, а поред наведеног из налаза и мишљења Завода за судску медицину је утврђено да прималац издржавања, услед Алцхајмерове деменције од које је боловала, у време сачињавања спорног уговора није била способна да адекватно расуђује и одлучује, односно није имала пословну способност.

У таквом случају, Врховни касациони суд је оценио да су нижестепени судови према чињеницама утврђеним у овој правној ствари одлуку о основаности тужбеног захтева засновали на примени одговарајућих одредаба материјалног права Закона о облигационим односима која је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Ради се о парници ради утврђивања ништавости уговора о доживотном издржавању услед пословне неспособности примаоца издржавања, у којој одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права, зависи од утврђеног чињеничног стања сваког конкретног случаја. С тога су без значаја наводи ревизије и правноснажна пресуда достављена уз ревизију да спорни уговор није закључен на бази односа који су уговорне стране успоставиле као геронтодомаћица и пацијент, већ на бази дугогодишњег пријатељства независно од професије тужене, те да нема места примени члана 196. Закона о наслеђивању.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 12.02.2018. године, у којој је као вредност предмета спора означен износ од 1.200.000,00 динара. На дан подношења тужбе, 1 евро је, према средњем курсу Народне банке Србије, износио 118,5791 динара, па вредност предмета спора представља динарску противвредност 10.119,83 евра.

Првостепена пресуда донета је 28.01.2020. године. Другостепена пресуда донета је 28.05.2020. године.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужене није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Тужиљама не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић